

Blødsødenhed ved dyrevanrøgt

Lene Katstrup, dyrlæge, medlem af Det Ethiske Råd

Har man 45 heste, som man ikke har råd til at fodre, skyldes det vel, at man selv ved aktiv handling har anskaffet dem.

Når det gælder manglende omsorg og svigt i behandlingen af de svageste i vores samfund - de ældre, de syge, børnene og vores husdyr - skal vi passe på, at vi ikke bliver alt for ivrige efter at finde undskyldninger. Det er klart, at vi må prøve at forstå årsagerne og baggrunden for det svigt, der har fundet sted. Den person, der har svigtet, kan have sine særlige grunde, som måske kan mindske det ansvar, der nødvendigvis må søges at placeres.

Men jeg synes, at nogle organisationer, myndighederne og visse medier især i dyreværnsager er begyndt at overdrive, sandsynligvis fordi de tænker, at de ved at udtrykke stor forståelse for gerningspersonen kan vise, at de er empatiske og humane.

Sagen er bare, at hvis det overdrives, så kommer man let til at påvirke folkeopinionen, så tendensen bliver, at vi synes, at handlingen i højere grad skal forstås og tilgives, end (også) fordømmes og straffes.

Jeg finder ikke, at alvorligt omsorgssvigt ret ofte skal eller kan undskyldes. Det er nødvendigt med en konsekvens, og vi bør i højere grad gribe ind i tide og få hjulpet den svage part, der her er dyrene.

45 heste døde eller aflivet

Et eksempel er den meget omtalte sag med en hestehandler fra Stepping ved Christiansfeld, hvor 39 ponyer måtte aflives på stedet, og seks blev fundet døde pga. sygdom og/eller sult kort før jul. Sagen var anmeldt mange gange forinden, og manden var under opsyn, men alligevel gik det så galt.

Når jeg ser de mange presseklip igennem, kan jeg se, at ord som "ked af det", "synd for", "ryster på hånden", "skilsmisse", "ikke råd til dyrlæge", "det gik galt denne gang", "der var for mange heste", "ikke været sjovt for manden", "det voksede ham over hovedet", "alene om at passe dyrene" osv. går igen. Der bruges passiv form, hvor ansvaret hænger i luften.

Tingene vokser som oftest ikke én over hovedet, medmindre man lader dem gøre det. Og at man har 45 dyr, som man ikke har råd til at fodre, skyldes vel, at man ved aktiv handling har anskaffet sig dem. Det er uansvarligt. Jeg ville faktisk ikke selv have råd til dyrlægehjælp og foder til 45 heste. Man kan sørge for ikke at anskaffe sig flere dyr, end man har mulighed for at passe ordentligt. Og går det alligevel galt, må man kontakte en dyreværnsorganisation.

Jeg finder heller ikke, at en skilsmisse kan undskylde, at man lader dyr sulte. Netop dette argument hører vi ofte, når vi anmelder alvorlige dyreværnsager. Det undrer mig meget.

Manglende handlekraft

Denne blødsødenhed har bredt sig. Og som jeg ser det, er det endda en ikke uvæsentlig medårsag til, at Fødevareregionen og politiet i dag udviser manglende konduite og handlekraft i dyreværnsager. Resultatet er, at dyrene ofte ikke hjælpes effektivt, samt at der bliver brugt for mange ressourcer på sagerne, der må

anmeldes igen og igen og således koster staten dyrt.

I den omtalte sag, som desværre ikke er atypisk, tyder alt på, at politiet ved gentagne besøg ikke har haft indsigt nok til at se, at det var helt galt. Jeg har fulgt sagen og var med til at klage til statsadvokaten over politiets manglende handling. Vi blev afvist, hvilket jeg fandt helt forkert.

Kreative bortforklaringer

Politiet har ikke forstand på dyr, og det kan man ikke bebrejde det. Men ofte er det derfor, at det går galt.

Den anmeldte dyreejer er ofte meget kreativ med sine bortforklaringer, som politiet alt for ofte tror på. Og politiet kan tit ikke se f.eks. på dyr med vinterpels, at de er stærkt afmagrede og svage, at de sulter samt ikke får egnet foder. Politiet mangler desuden ressourcer, og det samme gør Fødevarerregionens dyrlæger. Derfor ender sagerne i stigende grad som her med, at der bliver fundet døde dyr, resten må aflives, og et stort antal dyr har lidt i årevis på stedet.

Jeg ser ingen grund til, at dyreværnsloven skal være en lov, der ikke skal være respekt om. Vi bliver nok nødt til at have et korps af særligt dyresagkyndige i disse sager, der kan støtte og aflaste politiet og sørge for, at dyrene hjælpes.

Og så må vi skrue lidt ned for blødsødenheden.